

Sygn. akt *XVII AmE 50/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Ewa Malinowska
Protokolant –	protokolant sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 18 grudnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 16 listopada 2016 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt *XVII AmE 50/17*

UZASADNIENIE

W dniu 16 listopada 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję znak (...), w której ustalił opłatę należną od Przedsiębiorstwa (...) w G. z tytułu koncesji na dokonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 kwietnia 2011 r., znak: (...), na kwotę 9 977 zł.

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Prezes URE wskazał, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają w szczególności przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.).

(decyzja k. 4-10)

Powód wniósł odwołanie od powyższego rozstrzygnięcia w dniu 5 grudnia 2016 r. (data wpływu) Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie art. 34 ust. 1 prawa energetycznego poprzez błędną wykładnię prowadzącą do wniosku, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji może być zobowiązane do dwukrotnego wnoszenia opłat w jednym roku.

Wobec powyższych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, dokonując ustaleń, iż powód nie obliczył i nie wniósł w terminie 30 dni od daty wydania koncesji należnej opłaty koncesyjnej, pominął fakt, że w dniu wydawania decyzji ważna i obowiązująca do 10 maja 2011 r. była poprzednia koncesja wydana powodowi decyzją (...), w związku z posiadaniem której powód jeszcze przed wydaniem decyzji koncesyjnej z 26 kwietnia 2011 r. dokonał wyciszczenia należnej opłaty koncesyjnej na rok 2011 na kwotę 9 977 zł i w dniu 17 marca 2011 r. dokonał przelewu tej kwoty na konto Urzędu Regulacji Energetyki.

Jednocześnie powód zarzucił Prezesowi URE niewłaściwą interpretację § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), prowadzącą do wniosku, iż na przedsiębiorstwie może ciążyć obowiązek wniesienia ponownej opłaty koncesyjnej w tym samym roku, podczas gdy zawarta w art. 34 ust. 3 prawa energetycznego delegacja nie upoważnia Rady Ministrów do wprowadzenia rozporządzeniem dwukrotnego w jednym roku kalendarzowym obciążenia z tytułu udzielonej koncesji.

(odwołanie k. 11-12)

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE w dniu 4 maja 2017 r. wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że powód, pomimo otrzymania koncesji w dniu 26 kwietnia 2011 r., nie wniósł pierwszej opłaty w terminie 30 dni od jej otrzymania, jak również nie zrobił tego po wezwaniu go przez Prezesa URE pismem z dnia 24 czerwca 2016 r., stąd zasadnym stało się jej ustalenie w drodze decyzji. Pozwany wskazał, że powód uiścił tę opłatę dopiero w dniu 16 grudnia 2016 r., tj. po wydaniu przez pozwanego zaskarżonej decyzji.

Odpierając zarzuty powoda pozwany podniósł, że przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.), stanowi, że przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności, natomiast zasady, wysokość i sposób pobierania opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.). Pozwany podniósł, że opłata ta jest płatna z góry i dla obowiązku jej uiszczenia w ustalonej wysokości nie ma znaczenia długość okresu wykonywania działalności w danym roku czy też fakt zaprzestania jej wykonywania. Opłata ta jest też przypisana do konkretnej koncesji.

Pozwany podniósł, że zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat, w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychodu ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W ocenie pozwanego nie ma znaczenia fakt, że powód posiadał wcześniej koncesję, która wygasła w dniu 10 maja 2011 r., gdyż powód był zobligowany do uiszczenia opłaty koncesyjnej od tej koncesji w terminie do 31 marca 2011 r., niezależnie od długości wykonywania działalności gospodarczej w oparciu o tę koncesję.

Zdaniem pozwanego, powód powinien był skorzystać z możliwości złożenia wniosku o przedłużenie koncesji, zgodnie z art. 39 ustawy – Prawo energetyczne, zamiast złożenia wniosku o udzielenie nowej koncesji, a wobec braku złożenia takiego wniosku powinien znajdować się w takiej samej sytuacji prawnej, jak podmiot, który wnioskowałby o udzielenie nowej koncesji w sytuacji, gdy wcześniej korzystał ze zwolnienia z obowiązku koncesyjnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy – Prawo energetyczne. Zdaniem pozwanego, powód powinien był znać wspomniane regulacje prawne i wykazać się w tym względzie należyłą starannością.

(odpowiedź na odwołanie k.34-39)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Przedsiębiorstwo (...) w G. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym - (...).

W dniu 4 marca 2011 r. Powód złożył wniosek o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym-LPG. Powód posiadał wówczas koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w tym zakresie znak: (...), która wygasła 10 maja 2011 r. Powód w dniu 17 marca 2011 r. wniósł opłatę za udzieloną – obowiązującą wówczas koncesję znak: (...) w kwocie 9 977 zł. W dniu 26 kwietnia 2011 r. powodowi została udzielona koncesja znak: (...). W dniu 24 maja 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał powoda do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji znak: (...). Powód w odpowiedzi na wezwanie podniósł, że wniósł już opłatę roczną za udzieloną koncesję w dniu 17 marca 2011 r. W dniu 24 czerwca 2016 r., Prezes URE ponownie wezwał powoda do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji. W odpowiedzi na wezwanie powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Powód, podtrzymał swoje stanowisko, że brak jest podstawy prawnej, by w tym samym roku dwukrotnie wносить taką samą opłatę koncesyjną.

Wobec powyższego, Prezes URE wydał decyzję z dnia 16 listopada 2016 r., znak (...) zaskarżona w niniejszym postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami i Sąd ustalił go w oparciu o następujące dowody z dokumentów zgromadzone w toku postępowania : wezwanie k. 1, pismo k. 3, formularz k. 4, dowód wpłaty k. 5 wezwanie k. 7, pismo k. 9, pismo k. 10 ,decyzja k. 18 akt adm. decyzja k. 41 oraz zgodne oświadczenia stron. Dowody te nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania i Sąd nie znalazł podstaw, żeby odmówić im wiary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne na przedsiębiorstwach energetycznych, posiadających udzieloną przez Prezesa URE koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej ciąży obowiązek wnoszenia corocznie opłaty koncesyjnej.

Zasady i termin wniesienia opłaty koncesyjnej regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe". Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań

wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: M. Z. (red.), S. M. (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 5 maja 1998 r. wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy w szczególności zwrócić uwagę na fakt, chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie(np. w wyroku SOKiK sygn. *XVII AmE 52/15*).

Nie można przyznać racji twierdzeniom powoda, iż wniesiona przez niego opłata roczna z tytułu koncesji (...) zwalnia go z obowiązku wniesienia opłaty z tytułu udzielonej na jego wniosek koncesji (...). Rację ma natomiast pozwany, twierdząc, iż opłata roczna z tytułu udzielenia koncesji i opłata z tytułu udzielenia koncesji na wniosek stanowią dwa odrębne tytuły prawne.

Zgodnie natomiast z art. 39 ustawy – Prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem.

Uchybienie terminowi na przedłożenie wniosku o przedłużenie obowiązywania koncesji wiąże się dla przedsiębiorstwa z koniecznością uzyskania nowej koncesji i jednocześnie poniesieniem opłat koncesyjnych (w terminie 30 dni od dnia uzyskania koncesji, w związku z faktem, że wykonywana była działalność objęta koncesją). Prowadzi to do sytuacji, w której opłata jest uiszczana zarówno od koncesji, która wygasła (w związku z faktem, że obowiązek ten powstaje każdego 1 stycznia, a opłata jest płatna z góry), jak i nowej koncesji, co może powodować, że w ciągu jednego roku kalendarzowego przedsiębiorca jest zobligowany do zapłacenia opłat koncesyjnych od dwóch odrębnych koncesji, mimo że kontynuuje de facto działalność – co ma miejsce w niniejszej sprawie.

Powód niewątpliwie nie złożył wniosku o przedłużenie obowiązywania koncesji w przewidzianym terminie. Rację należy przyznać pozwanemu, iż powód powinien wykazać się w tym względzie należyłą starannością, właściwą charakterowi prowadzonej przez niego działalności, a wobec braku jej dochowania powinien ponieść negatywne konsekwencje swoich działań.

Reasumując należy stwierdzić, że fakt, iż powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej decyzji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji. Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty

koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Zatem zarzut naruszenia art. 34 ust. 1 PE nie zasługuje na uwzględnienie.

Na uwagę zasługuje również fakt, że powód w dniu 16 grudnia 2016 r. uiścił sporną opłatę, tym samym potwierdzając jej zasadność.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

SSO Ewa Malinowska